

Arrest

nr. 103 050 van 17 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. JONCKHEERE en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, afkomstig uit Ikeja Lagos en behorende tot de Yoruba etnie.

U bent christen. U werd geboren op 21 december 1992 in Lagos, waar u opgroeide en lagere school liep aan de Bishop Oluwole Memorial Primary School. U beëindigde uw laatste jaar zonder succes, maar deed uw jaar niet opnieuw. U woonde aanvankelijk bij uw vader op Dopema road 140, Agege, Lagos maar na zijn dood in december 2010 ging u met uw broer op 15, Olawoyin street, Panada Agege, Lagos wonen. Uw broer werkte in de haven, uzelf bent voetballer. Uw vriend I. kwam steeds kijken wanneer u speelde. Soms noemden mensen hem uw manager. Zelf speelde hij geen voetbal.

In juni 2011 vertelde I. u dat hij een zekere Mr. A., een voetbalagent, had gezien. Mr. A. zocht steeds spelers om in het noorden van het land te gaan spelen. Hij zou betalen voor jullie transport naar het

noorden en zou alle verdere kosten betalen tot het moment waarop u ze kon terugbetalen eens u bij een club getekend had.

Op 26 juni 2011, 's avonds, ging u met Mr. A. mee met de bus naar Abuja. I. vergezelde u. Er waren nog acht andere spelers die meegingen, met Mr. A. erbij waren jullie met elf.

Jullie kwamen 27 juni 2011 in Abuja aan en verbleven in een huis met zes kamers. U deelde een kamer met I. en jullie gingen samen eten. Dezelfde dag nog zei Mr. A. dat jullie naar de voorzitter van een voetbalclub zouden gebracht worden. Jullie werden alle elf met een bus naar een groot hotel gebracht. Mr. A. had jullie op het hart gedrukt zeker niets te zeggen op het moment dat jullie bij de voorzitter kwamen, aangezien deze voorzitter alles voor jullie betaalde en jullie mee zou nemen naar Barcelona om daar te voetballen.

De voorzitter verwelkomde jullie, er waren ook vier van zijn mannen aanwezig, het leken wel bodyguards. De voorzitter sprak Hausa en een beetje Engels, Mr. A. zou jullie later uitleggen wat hij juist gezegd had. Uit het Engels dat hij sprak kon u reeds opmaken dat hij het over de Nigeriaanse overheid had en dat hij zei dat de jeugd moest vechten voor zichzelf. U begreep niet alles wat hij zei, ook al omdat u voetbal in uw achterhoofd had en geen politiek. Terwijl hij sprak had hij een wapen in zijn hand, waar hij mee zwaaide. Hij zei dat jullie je moesten klaarmaken en dat jullie om tien uur 's avonds dezelfde dag naar Maiduguri zouden reizen. Als jullie hard werkten zou hij jullie elk 100000 Naira geven. Vanuit zijn reiszak gaf hij jullie elk al 10000 Naira. Twee van zijn bodyguards brachten jullie terug naar het huis waar jullie verbleven,

Mr. A. kwam niet mee terug. Omdat jullie niet begrepen wat er gezegd werd bespraken jullie dit onder elkaar. Eén van de andere spelers dacht dat jullie in Maiduguri zouden gaan voetballen. I. en u vertrouwden het echter niet, en jullie besloten om te vertrekken, zonder dat de twee bodyguards het zagen, want het leek wel of ze jullie in het oog moesten houden. Jullie namen een taxi naar de bushalte en van daaruit een nachtbus naar Lagos, waar jullie de volgende dag aankwamen. I. nam vandaaruit de bus naar zijn huis, u nam de bus naar uw grootvader in Shuwonmi village, anderhalf uur rijden vanuit Lagos.

's Avonds kreeg u telefoon van uw broer, die vertelde dat I. gestorven was en dat u gezocht werd door de politie.

Uw grootvader sprak ook met uw broer en besloot u niet langer bij hem thuis onder te brengen, maar wel op zijn boerderij, waar ook een verblijf was. Daar bleef u ondergedoken.

Op 17 augustus 2011 werd uw broer gearresteerd. Hij werd gefolterd en ondervraagd over u. Toen hij uiteindelijk werd vrijgelaten op 6 oktober 2011, moest hij akkoord gaan u te zoeken en zich elke week aanmelden bij het politiebureau. Uzelf werd op 16 oktober 2011 opgehaald door twee vrienden van uw broer die hij gestuurd had om u naar de haven te brengen. Daar werd u doorgegeven aan iemand anders, die u onderbracht op een schip en u eten bracht.

Op 1 november 2011 kwam u aan in Antwerpen, België.

Op 8 november 2011 vroeg u in Brussel asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u door Mr. A. werd meegenomen naar Abuja, waar jullie op 27 juni 2011 werden voorgesteld aan de voorzitter van een voetbalclub (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Deze voorzitter gaf jullie 10000 Naira en zei dat jullie diezelfde avond om 10u met de bus naar Maiduguri zouden moeten gaan (zie CGVS p. 8). U ging niet mee (zie CGVS p. 8, 9), maar stelt sindsdien gezocht te worden door de Nigeriaanse politie (zie CGVS p. 9, 10).

Uw verklaringen zijn echter dermate vaag en onwaarschijnlijk, dat uw asielmotieven nog weinig geloofwaardig overkomen.

U verklaart dat u door uw vriend I. werd ingelicht over Mr. A., een voetbalagent. I. zei dat Mr. A. steeds voetballers naar het noorden van het land bracht, om daar bij een voetbalclub te tekenen. (zie CGVS p. 7, 11)

Verder weet u helemaal niets over Mr. A., u weet niet wat zijn achternaam is (zie CGVS p. 11), u weet niet met welke clubs in het noorden van Nigeria hij contacten had (zie CGVS p. 12), u weet niet voor welke andere spelers hij in het verleden een club vond (zie CGVS p. 11), en u weet evenmin hoe I. met Mr. A. in contact kwam (zie CGVS p. 12). Toch ging u met deze man, die u amper kende, mee naar Abuja.

U verklaart dit door te stellen dat hij alles betaalde en dat u zag dat er nog andere voetballers meegingen, en u dus dacht dat dat hij inderdaad wel een voetbalagent zou zijn (zie CGVS p. 12).

U had zich nochtans de vraag kunnen stellen of het wel logisch was dat een voetbalagent u en uw vriend zou meenemen naar Abuja, zonder u zelfs maar gesproken te hebben en zonder gezien te hebben of u inderdaad wel kan voetballen.

U stelt immers dat u Mr. A. voor het eerst zag op de dag dat u naar Abuja vertrok (zie CGVS p. 11).

Wel had I. u over Mr. A. verteld tijdens een telefoongesprek, op 19 juni (zie CGVS p. 11). Op de ochtend van 27 juni 2011 kwam u aan in Abuja (zie CGVS p. 7). Mr. A. bracht jullie naar de president van een voetbalclub (zie CGVS p. 7, 8). Hij had gezegd dat deze man alles voor jullie betaald had en dat deze man jullie naar Barcelona zou brengen om daar te spelen (zie CGVS p. 7, 8).

Jullie werden naar een groot hotel gebracht, maar de naam van het hotel kent u niet meer (zie CGVS p. 8).

Ook de naam van de man zelf, de voorzitter van de voetbalclub, kent u niet (zie CGVS p. 8). Evenmin kent u de naam van de club waarvan de man voorzitter zou zijn geweest (zie CGVS p. 11).

Volgens uw verklaringen heeft u daar zelfs niet naar gevraagd (zie CGVS p. 11). Bij welke club jullie in Barcelona zouden kunnen gaan spelen is u evenmin bekend (zie CGVS p. 11).

Dit gebrek aan details maakt dat uw asielrelaas weinig geloofwaardig overkomt.

Men zou immers verwachten dat u zich beter zou informeren en, indien u werkelijk in het geheel niet wantrouwig was, ondanks de enigszins vreemde gang van zaken en wel erg vage beloften die u gedaan werden, dat u dan toch nieuwsgierig zou zijn naar de mooie vooruitzichten die u werden voorgehouden en dat u hier meer concrete vragen over zou gesteld hebben.

Na jullie bezoek aan de voorzitter, besloten I. en uzelf te vertrekken uit het huis, omdat jullie de zaak niet vertrouwden.

U stelt dat u zag dat de voorzitter tegen uw religie was en dat u in paniek was. (zie CGVS p. 8) U vermoedde dus dat er iets niet in de haak was.

Toch liet u uw tas met daarin uw benodigdheden voor twee weken verblijf en uw identiteitskaart achter in het huis (zie CGVS p. 10).

U verklaart dit door te stellen dat de tas te groot was en u zou hinderen bij het vertrek (zie CGVS p. 10).

*Echter, u slaagde er blijkbaar wel in het geld mee te nemen dat u van de voorzitter gekregen had (zie CGVS p. 9), u had dus evengoed ook uw identiteitskaart uit uw tas kunnen halen en die meenemen. Het is **weinig aannemelijk dat u uw identiteitskaart zomaar zou achterlaten** op een plaats die u in het geheim verliet omdat u vermoedde in gevaar te verkeren. Jullie zijn immers niet hals over kop weggelopen, jullie hebben gewacht op een geschikt moment om onopgemerkt te verdwijnen (zie CGVS p. 8).*

U stelt dat uw tas (met dus daarin uw identiteitskaart) waarschijnlijk het enige is waardoor de politie uw identiteit achterhaalde, maar u verklaart niet waarom ze vervolgens naar u op zoek gingen.

U stelt dat de mensen zich afvragen of u een terrorist bent, maar u kan niet verklaren waarom iemand dit zou denken (zie CGVS p. 10). U stelt dat u niet weet wat er verder gebeurde in Abuja, u weet zelfs niet of de overige voetballers uiteindelijk naar Maiduguri gegaan zijn, noch wat er in Maiduguri gebeurde waardoor de politie naar u op zoek ging (zie CGVS p. 10).

Dit is hoogst eigenaardig, zeker aangezien u een krantenartikel voorlegt waarin een opsporingsbericht staat met uw naam en foto in, en waarin staat dat u een lid bent van Boko Haram en dat u gezocht wordt in verband met bombardementen en moorden die plaatsvonden in Maiduguri, Borno state (zie administratief dossier: kopie van artikel in de Nigeriaanse krant 'The Nation').

Men zou verwachten, indien u werkelijk gezocht werd door de politie en uw broer werkelijk gearresteerd werd omdat u gezocht werd, dat u toch zou proberen na te gaan wat er eigenlijk gebeurde in Maiduguri rond de tijd van uw verblijf in Abuja en uw geplande aankomst in Maiduguri (dus in de periode rond 27 juni 2011).

Deze gebeurtenissen hadden volgens uw verklaringen immers een grote impact op uw leven en op dat van uw broer, en ze zijn onlosmakelijk verbonden met de grond van uw asielaanvraag.

De lacunes in uw verklaringen betreffende uw reis naar Abuja en de (eventuele) gebeurtenissen achteraf in Maiduguri, zijn dermate opvallend dat ook aan de vervolgingsfeiten die erop gebaseerd zijn geen waarde meer kan worden gehecht.

In de informatie waarover het CGVS beschikt wordt enkel teruggevonden dat er in Maiduguri op 26 juni 2011 een aanslag werd gepleegd door een tiental personen, omstreeks half zes 's avonds (zie informatie administratief dossier).

Aangezien de bus met voetballers waarmee u naar Abuja reisde op die dag volgens uw verklaringen nog moest vertrekken in Lagos (zie CGVS p. 7), kan deze aanslag moeilijk met u of met de groep mensen die met u op de bus zat in verband gebracht worden.

In de informatie waarover het CGVS beschikt kan niets worden teruggevonden waaruit zou blijken dat er in de dagen na uw aankomst in Abuja nog aanslagen gepleegd werden in Maiduguri, die eventueel zouden kunnen verklaren waarom de politie naar u op zoek zou zijn.

In elk geval is het niet aan het CGVS om de lacunes in uw verklaringen op te vullen, maar mag men van de asielzoeker zelf verwachten dat hij zich informeert over de feiten die ten grondslag liggen aan de vervolging die hij beweert te hebben ondergaan, wat u, zoals hierboven reeds vermeld werd, niet hebt gedaan.

Verder kan nog opgemerkt worden dat u meteen nadat u in Abuja wegvluchtte naar de politie had kunnen gaan om het gebeurde aan te geven.

De verklaring dat iemand met een wapen zwaait en jongeren aanmoedigt om te vechten en hen vervolgens op een bus wil zetten richting Maiduguri (zie CGVS p. 8), een plaats waar veel (religieus) geweld wordt gepleegd (zie informatie administratief dossier), moet toch voldoende zijn om een politieonderzoek uit te lokken.

U stelt dat u omwille van het geld niet op het idee kwam naar de politie te gaan (zie CGVS p. 10), maar dit argument overtuigt niet. U had immers evengoed het geld kunnen achterlaten in Abuja, aangezien de herkomst en bedoeling ervan u onduidelijk was.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Ter ondersteuning van uw nationaliteit en identiteit geeft u een geboortecertificaat en een identiteitskaart af.

Uw geboortecertificaat bevat echter geen enkel objectief element (foto van u voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door het document wordt bedoeld. Bijgevolg vormt het geen bewijs van uw identiteit, maar hoogstens een aanwijzing hiervoor.

Wat betreft de identiteitskaart kan worden opgemerkt dat deze niet werd uitgegeven door de Nigeriaanse overheid, maar door de Mageeco Football Academy, waardoor er geen garantie is dat de gegevens die erin vermeld staan correct zijn. Er dient ook opgemerkt dat de schrijfwijze van uw naam op deze kaart verschilt van de schrijfwijze op uw geboorteakte.

Er kan onmogelijk nagegaan worden of de kopie van het politierapport dat u voorlegt authentiek is. Kopies zijn immers makkelijk te vervalsen.

Er kan verder worden opgemerkt dat het bevreemdend is en zelfs verbazing wekt dat - zoals uit het politierapport blijkt - uw broer J.T., verslag zou hebben gedaan bij de politie over het feit dat u werd opgespoord door de politie en dat hijzelf gearresteerd werd door de politie en zich na zijn vrijlating wekelijks bij de politie moest aanmelden. De meerwaarde van de verklaringen van uw broer tegenover de politie is immers nihil, vermits de instantie aan wie hij de informatie verschaft, tegelijk de instantie is die aan de basis ligt van de feiten die hij aanhaalt.

Evenmin kan worden nagegaan of de beweringen die P.A., uw trainer (zie CGVS p. 5) uiteenzet in zijn e-mail, waarachtig zijn. Brieven van kennissen hebben immers vaak een 'gesolliciteerd' karakter en kunnen opgesteld zijn op vraag van de asielzoeker.

Wat betreft het opsporingsbericht uit de krant dat u voorlegt kan het volgende gesteld worden.

Los van het feit dat u niet weet naar aanleiding van welke gebeurtenissen het opsporingsbericht dat u zelf aanbrengt werd opgesteld, kan nog opgemerkt worden dat het opsporingsbericht op zich **weinig authentiek overkomt**.

Het lettertype dat gebruikt werd in het opsporingsbericht is scherper dan dat van de omringende artikels, wat eigenaardig is, aangezien de andere artikels op dezelfde pagina wel eenvormig zijn qua lettertype. Verder kan opgemerkt worden dat in het opsporingsbericht niet vermeld wordt wanneer de aanslag in Maiduguri plaatsvond.

Het is weinig aannemelijk dat men zou vermelden dat u gezocht wordt in verband met een aanslag, maar dat er vervolgens niet vermeld zou worden in verband met welke aanslag.

Zeker aangezien de krant dateert van 26 oktober 2011 ongeveer vier maanden nadat u onderdook, is het onbegrijpelijk dat er in het opsporingsbericht geen enkele datum wordt vermeld. Indien men iemand wil opsporen en stelt dat deze persoon laatst gezien werd op een bepaalde plaats (in dit geval in de buurt van Agege, Lagos state), zou men verwachten dat men er ook bij vermeldt wanneer deze persoon daar laatst gezien werd.

Het valt daarnaast op dat u de enige persoon bent die vermeld wordt in het opsporingsbericht, uw andere medereizigers, waaronder uw vriend I., worden in het geheel niet vermeld.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien dat het in journalistieke middelen in Nigeria gebruikelijk is om smeergeld in ontvangst te nemen, zodat publicatie van berichten tegen betaling er niet denkbeeldig is.

Sowieso moeten documenten die worden voorgelegd, om enige bewijswaarde te hebben, vergezeld gaan van geloofwaardige en coherente verklaringen, wat in deze niet het geval is.

In verband met het (medisch) evolutieverslag dat u voorlegt dient opgemerkt dat dit verslag niet werd opgesteld door een psycholoog of psychiater, maar door een huisarts.

Voor het traumatisch verleden dat erin aangehaald wordt kan deze zich enkel baseren op uw verklaringen hierover, en het verband met de nachtmerries, concentratie- en slaapproblemen kan niet met zekerheid worden vastgesteld.

Sowieso vormen vernoemde problemen geen verklaring voor de lacunes in uw asielrelaas.

Evenmin gaf u aan tijdens het gehoor last te hebben van de gevolgen van deze problemen. U stelde enkel de dag voordien geen slaapmedicatie genomen te hebben, omwille van het gehoor de volgende dag (zie CGVS p. 13.)

Verder legt u een treinticket en een aantal foto's van uzelf als voetballer voor, welke in de beoordeling van uw asielrelaas niet relevant zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 21 december 2012 een schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 48 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal zijn beslissing genomen (zie het verzoekschrift, p. 6) *"op basis van een totaal subjectief en zonder enige kennis van zaken gevormd oordeel over de feiten"*.

Waar door de commissaris-generaal aan verzoeker ten laste gelegd wordt vage en onwaarschijnlijke verklaringen te hebben afgelegd, laat verzoeker in zijn verzoekschrift gelden dat (i) de "voorzitter" van de voetbalclub connecties heeft gehad met "Court of appeal club" in Ajuba en een jeugdacademie, dat Mr. A. verteld had over de mogelijkheid tot spelen voor Barcelona, maar dat verzoeker niet de kans had verder te vragen, gezien de gebeurtenissen daarna; (ii) I. en Mr. A. elkaar kenden, dat Mr. A. vertrouwen had in I. en dat deze laatste dan ook geen reden had om te liegen over verzoekers voetbalkunsten; (iii) verzoeker ervan uitging dat het evident is dat Barcelona FC bedoeld werd, de club van Lionel Messi, gezien verzoeker wist dat deze ploeg een heel goede jeugdopleiding heeft, wat volgens hem algemeen bekend is; (v) het in Nigeria normaal is *"dat men op een gegeven moment het nest verlaat"*, dat hij zich veilig voelde in Nigeria, dat hij zijn vriend I. vertrouwde, dat hij met een groep voetballers de reis ondernam en dat ze aldaar "try-outs" zouden doen.

Waar de commissaris-generaal het weinig aannemelijk vindt dat verzoeker zijn identiteitskaart zomaar achterliet op zijn vlucht, antwoordt verzoeker dat hij zelf nooit heeft gesteld dat bedoeld stuk een identiteitskaart betrof; hij verduidelijkt dat het ging om de lidmaatschapskaart van zijn voetbalclub. Hij legt verder uit dat het geld in zijn broekzak zat en zijn lidkaart in zijn tas en dat hij logischerwijze zijn tas niet kon meenemen op zijn vlucht.

Verzoeker laat gelden dat hij (zie p. 9) *"uiteraard wil te weten komen wat er toen allemaal precies is gebeurd in Abuja en Maiduguri na zijn vertrek"*, en voegt er aan toe *"dat hij er vrede mee zal moeten nemen dat hij waarschijnlijk nooit zal weten wat er precies gebeurd is en hoe zijn vriend I. is gestorven"*.

Volgens verzoeker is zijn asielrelaas (zie p. 9) *"zeer gedetailleerd en nooit tegenstrijdig"* en heeft de commissaris-generaal *"niet afdoende rekening gehouden met de achtergrond, afkomst en verhaal van verzoeker, noch met alle elementen van het dossier zoals het een zorgvuldige overheid betaamt"*.

Verzoeker hekelt het feit dat de commissaris-generaal voor elk stavingsstuk een reden zoekt om er geen geloof aan te moeten hechten.

Hij is van mening dat de commissaris-generaal (zie p. 12) *"zeer weinig kennis over Nigeria heeft tentoongespreid"*, maar plots wel overtuigd is dat er corruptie heerst in dit land wanneer het in het nadeel van verzoeker kan worden gebruikt.

Verzoeker geeft toe dat zijn eerste reactie na de gebeurtenissen in Abuja, er geen was om meteen naar de politie te gaan, (zie p. 12) *"net omdat ook hier een risico op corruptie bestaat en schendingen van*

mensenrechten schering en inslag zijn in Nigeria, en dat men bij de politie dan ook niet noodzakelijk veilig is”.

De vaststelling in de beslissing omtrent het lettertype van het voorgelegde krantenartikel is volgens verzoeker niet ongevoel, (zie p. 12) *“gezien doorheen de hele krant de scherpte van lettertypes fluctueert”*, wat volgens hem is veroorzaakt *“door een onevenheid in de persen”*.

Hij wijst er tevens op dat het artikel met betrekking tot Boko Haram als enige aanknopingspunt *“maandag”* vermeldt, waaruit hij afleidt dat dit (zie p. 12) *“ook niet ongevoel”* is. Hij stelt dienaangaande dat het een opsporingsbericht betreft en geen krantenartikel in de klassieke zin (zie p. 12) *“waarin dan wel een hele rapportage zou staan over wat er precies is gebeurd”* en dat het doel van het opsporingsbericht het lokaliseren van verzoeker is.

Hij stelt dat hij ook niet op de hoogte kan zijn van de bedoelingen van de politie, noch van de bewuste geheimhoudingen van een politieonderzoek.

Verzoeker wijst erop (zie p. 13) *“dat de mensenrechten in Nigeria niet goed zijn beschermd en dat de politie zeker geen garantie is op veiligheid”* en dat hij na de gebeurtenissen in Abuja, *“gewoon zo snel mogelijk weer naar huis”* wilde en later niet de kans heeft gehad om naar de politie in Lagos te gaan.

Volgens verzoeker is er geen enkele reden om aan zijn afkomst te twifelen. Hij stelt dat de commissaris-generaal (zie p. 13) *“genoeg de kans heeft gehad om de identiteit van verzoeker nog duidelijker vast te stellen, door hier vragen over te stellen, maar dat hij heeft nagelaten dit te doen”*. Hij stelt dat hij nooit een identiteitskaart heeft gehad.

Het politierapport is volgens verzoeker (zie p. 13) *“nochtans een weergave van feiten, hetgeen meestal toch de bedoeling is van een politierapport”*. Hij merkt op dat in het rapport staat dat zijn broer zich akkoord verklaarde elke week te rapporteren aan de politie, wat volgens verzoeker *“wel een meerwaarde kan zijn voor de politie”*, en dat er niets instaat over foltering en ondervragingen, *“hetgeen ook de politie kan dekken na haar acties”*.

Verzoeker voert aan dat hij na het verhoor op het Commissariaat-generaal maar voor de ontvangst van de weigeringsbeslissing, een e-mail ontving van zijn trainer, waardoor hij (zie p. 14) *“er dus geen enkele baat bij had op dat moment om stavingstukken te ‘solliciteren’”*.

Volgens hem zijn de foto's van hemzelf als voetballer wel relevant aangezien het indicaties zijn van zijn activiteiten in zijn land.

Hij benadrukt dat hij nooit naar België wilde komen, maar dat hij doodsbang is terug te keren naar zijn land, dat hij helemaal niet het geld had om dit alles op touw te zetten en dat hij nog maar 18 jaar was op het moment van zijn vlucht.

Verzoeker besluit dat de achterdocht van de commissaris-generaal gebaseerd is op (zie p. 15) *“een verkeerde interpretatie van de feiten, het gebrek aan stellen van pertinente vragen, foute informatie en niet op de hoogte zijn van de cultuur en levenswijze in Nigeria, en bovendien nog eens stevig gekleurd is”*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, minstens aan hem de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een kopie van zijn geboortecertificaat, een kopie van een treinticket Antwerpen-Brussel van 8 november 2011, een kopie van een artikel in de Nigeriaanse krant *“The Nation”* van 26 oktober 2011, een kopie van een proces-verbaal van de Nigeria Police Force van 6 oktober 2011, een kopie van een doktersverslag van 14 september 2012, een e-mail van P.A. van 13 augustus 2012, kopieën van foto's van zijn voetbalt ploeg in Nigeria en van die in België, een e-mail van P.A. van 10 november 2012, een brief van de voetbalclub te Gent waar verzoeker nu bij speelt, een kopie van de lidmaatschapskaart van voetbalclub *“Mageeco Football Academy”* in Lagos en een meer volledige uitgebreidere kopie van de krant *“The Nation”*.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de

devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

Zo zijn verzoekers verklaringen onaannemelijk vaag.

De Raad acht het opmerkelijk dat verzoeker niet weet wat de achternaam van Mr. A. is (zie het gehoorverslag van 25 september 2012, p. 11), met welke clubs in het noorden van Nigeria hij contacten had (zie p. 12), voor welke andere spelers hij in het verleden een club vond (zie p. 11), noch hoe I. met Mr. A. in contact kwam (zie p. 12), maar toch met deze man -waarover hij het weze herhaald, amper iets wist- vergezelde naar Abuja, temeer gezien verzoeker zelf verklaarde dat hij door zijn vriend I. werd ingelicht over Mr. A. tijdens een telefoongesprek ongeveer een week voordien (zie p. 11) en verzoeker zich de vraag had moeten stellen of het wel normaal was dat een voetbalagent hem en zijn vriend meenamen naar Abuja, zonder hem zelfs maar gesproken te hebben en zonder gezien te hebben of hij inderdaad kan voetballen (zie p. 11).

Het blijkt dat verzoeker verder geheel onwetend was over de naam van het hotel in Abuja (zie p. 8), de naam van de voorzitter van de voetbalclub (zie p. 8), de naam van de club waarvan de man voorzitter was (zie p. 11), de naam van de club in Barcelona waarvoor hij zou gaan spelen (zie p. 11).

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige en nauwkeurige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, quod non in casu.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat de voorzitter van de voetbalclub connecties had met "Court of appeal club" in Ajuba en een jeugdacademie en ervan uit ging dat ze voor Barcelona FC zouden spelen, gezien hij wist dat deze ploeg een heel goede jeugdopleiding heeft, wat volgens hem algemeen bekend is, stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot het post-factum aanvullen van zijn verklaringen, in een poging om de hiaten in zijn relaas te minimaliseren.

Verzoeker verklaart echter niet waarom hij deze informatie niet opgegeven heeft toen hem hiernaar gevraagd werd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal, terwijl op hem de verplichting rustte

om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure en dit reeds van bij het eerste verhoor (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift nog aan dat Mr. A. gewag gemaakt had van de mogelijkheid om voor Barcelona te spelen, maar dat hij niet de kans had om verdere vragen te stellen gezien de daaropvolgende gebeurtenissen, dat I. en Mr. A. elkaar kenden, dat Mr. A. vertrouwen had in I. en dat deze laatste dan ook geen reden had om te liegen over verzoekers voetbalkunde, dat het in Nigeria normaal is *“dat men op een gegeven moment het nest verlaat”*, dat hij zich veilig voelde in Nigeria, dat hij zijn vriend I. vertrouwde, dat hij met een groep voetballers de reis ondernam en dat ze aldaar *“try-outs”* zouden doen.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen en het uiten van blote beweringen en loutere vermoedens. Zodoende blijft hij echter in gebreke bovenstaande vaststellingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Voorgaande vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

Verzoekers verklaringen zijn eveneens op verschillende punten onaannemelijk.

Zo is het naar het oordeel van de Raad niet aannemelijk dat verzoeker zijn tas met daarin de benodigdheden voor twee weken verblijf en zijn identiteitskaart (zie het verhoorverslag van 25 september 2012) -en niet zijn clubkaart zoals in het verzoekschrift (zie p. 8) beweerd wordt-, achterliet in het huis dat hij stiekem verliet omdat hij gevaar vermoedde, doch wel het geld meenam dat hij van de voorzitter gekregen had, temeer gezien verzoeker verklaarde dat hij en I., niet hals over kop zijn weggelopen, maar integendeel eerst nog het gesprek met Mr. A. besproken hebben met de andere spelers en vervolgens gewacht hebben op een geschikt moment om onopgemerkt te verdwijnen (zie het verhoorverslag, p. 8).

De uitleg in zijn verzoekschrift dat het geld in zijn broekzak zat, maar dat zijn voetbalclubkaart in zijn tas zat en dat hij logischerwijze zijn tas met gerief voor twee weken verblijf niet kon meenemen tijdens zijn vlucht, verklaart evenmin waarom verzoeker de kaart niet eenvoudigweg uit zijn tas had kunnen halen en meenemen.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker ook geheel onwetend is over de reden waarom hij gezocht zou worden door de politie.

Zo verklaarde hij dat zijn tas met daarin zijn identiteitskaart, waarschijnlijk het enige is waardoor de politie zijn identiteit achterhaalde, maar hij legt niet uit om welke reden ze vervolgens naar hem op zoek gingen. Verzoeker stelde dat de mensen zich afvragen of hij een terrorist is, maar hij legt niet uit om welke reden ze dit zou denken (zie het verhoorverslag, p. 10).

Verzoeker verklaarde dat hij niet weet wat er verder gebeurde in Abuja, noch weet hij of de overige voetballers uiteindelijk naar Maiduguri gegaan zijn, noch wat er in Maiduguri gebeurde waardoor de politie naar hem op zoek ging (zie het verhoorverslag, p. 10).

Van verzoeker mag nochtans verwacht worden dat hij zich informeert over de feiten die ten grondslag liggen aan zijn voorgehouden vervolging wat hij duidelijk niet heeft gedaan.

Waar het verzoekschrift dienaangaande laat gelden dat verzoeker *“uiteraard wil te weten komen wat er toen allemaal precies is gebeurd in Abuja en Maiduguri na zijn vertrek”*, maar *“dat hij er vrede mee zal moeten nemen dat hij waarschijnlijk nooit zal weten wat er precies gebeurd is en hoe zijn vriend I. is gestorven”*, stelt de Raad ook een gebrek aan interesse vast, temeer gezien verzoeker zelf een krantenartikel voorlegt waarin een opsporingsbericht staat met zijn naam en foto en waarin vermeld wordt dat hij een lid is van Boko Haram en dat hij gezocht wordt in verband met aanslagen en moorden in Maiduguri.

De Raad vindt het evenmin aannemelijk dat verzoeker nadat hij uit Abuja wegvluchtte niet meteen naar de politie is gegaan om het gebeurde aan te geven.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat zijn eerste reactie na de gebeurtenissen in Abuja evenwel niet was om meteen naar de politie te gaan *“omdat ook hier een risico op corruptie bestaat en schendingen van mensenrechten schering en inslag zijn in Nigeria, en dat men bij de politie dan ook niet noodzakelijk veilig is”*, omdat *“de mensenrechten in Nigeria niet goed zijn beschermd en dat de politie zeker geen garantie is op veiligheid”* en omdat verzoeker na de gebeurtenissen in Abuja *“gewoon zo snel mogelijk weer naar huis”* wilde en later de kans niet meer had om naar de politie in Lagos te gaan.

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal (zie p. 10) een andere uitleg gaf, namelijk dat hij het hele voorval niet begreep, dat die man niets met hem te maken had en dat hij omwille van het geld dat hij ontvangen had, niet op het idee kwam naar de politie te gaan. Hierbij maakte hij echter geen melding van *“een risico op corruptie”* bij de politie, noch van mensenrechtenschendingen aldaar.

Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Wat zich ook tegen de geloofwaardigheid van verzoeker keert is het feit dat in de informatie in het administratief dossier enkel een bericht wordt aangetroffen omtrent een aanslag in Maiduguri op 26 juni 2011 omstreeks half zes 's avonds, -terwijl verzoeker pas om 27 juni in Abuja aankwam-, maar dat niets kon worden gevonden over aanslagen in Maiduguri in de dagen na verzoekers aankomst in Abuja, dat eventueel zouden kunnen verklaren waarom de politie naar hem op zoek was.

De door verzoeker neergelegde kopie van zijn geboorteakte, van zijn lidmaatschap van de voetbalclub "Mageeco Football Academy" in Lagos, van zijn treinticket Antwerpen-Brussel en van foto's van verzoekers voetbaltroep in Nigeria en die in België, hebben betrekking op zijn identiteit, zijn komst naar Brussel en zijn voetbalhobby, en doen geen afbreuk aan de voorgaande ongeloofwaardigheden.

De Raad hecht geen bewijswaarde aan het door verzoeker voorgelegde fotokopie van een krantenartikel in de Nigeriaanse krant "The Nation" van 26 oktober 2011 gezien een fotokopie door knippen en plakwerk gemakkelijk te vervalsen is (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

Daarbij komt dat (i) verzoeker onaannemelijk onwetend is over de gebeurtenissen die ten grondslag liggen van het opsporingsbericht; (ii) het lettertype in het opsporingsbericht scherper is dan dat van de omringende artikels, terwijl de andere artikels op dezelfde pagina wel eenvormig zijn qua lettertype; (iii) het opsporingsbericht niet vermeldt wanneer de aanslag in Maiduguri plaatsvond, wat niet aannemelijk is gezien de krant dateert van 26 oktober 2011, zijnde ongeveer vier maanden nadat verzoeker onderdook; (iv) het opsporingsbericht niet vermeldt wanneer verzoeker het laatst gezien werd in de buurt van Agege, Lagos state; (v) verzoeker de enige persoon is die genoemd wordt in het opsporingsbericht en dat zijn andere medereizigers, waaronder zijn vriend I., niet vermeld worden; (vi) uit informatie in het administratief dossier blijkt dat het in journalistieke middelen in Nigeria gebruikelijk is om smeergeld in ontvangst te nemen, zodat publicatie van berichten tegen betaling er niet denkbeeldig is.

Volgens het verzoekschrift is de vaststelling omtrent het lettertype van het voorgelegde krantenartikel niet ongewoon, "*gezien doorheen de hele krant de scherpste van lettertypes fluctueert*", wat volgens hem is veroorzaakt "*door een onevenheid in de persen*".

De Raad stelt echter vast dat uit de kopieën van meerdere pagina's van "The Nation", zoals gevoegd bij het verzoekschrift, blijkt dat de scherpste van de lettertypes steeds eenvormig is per pagina; zo zijn pagina 6 en 9 geheel scherp, terwijl pagina's 7 en 8 onscherp zijn, met uitzondering evenwel van het opsporingsbericht van verzoeker.

De Raad wijst dit stuk als een vervalsing af.

Het proces-verbaal van de "Nigeria Police Force" van 6 oktober 2011, is ook een fotokopie, dus zonder bewijswaarde.

Het bij het verzoekschrift gevoegde -kopie van een- doktersverslag van 14 september 2012 gericht aan de adviserende arts van de mutualiteit, waarin gewag gemaakt wordt van "*slaap, concentratieproblemen alsook nachtmerries ten gevolge van traumatisch verleden*", is opgesteld door een huisarts die zich enkel kan baseren op verzoekers eigen verklaringen hierover. De oorzaak van deze problemen kan niet met zekerheid worden vastgesteld, gezien een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij het trauma werd opgelopen.

De Raad merkt tevens op dat verzoeker tijdens het verhoor op 25 september 2012 niet aangaf last te hebben van de gevolgen van deze problemen.

Uit niets blijkt dan ook dat verzoeker niet in staat was om verhoord te worden in het kader van zijn asielprocedure, noch dat de door hem voorgehouden problemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag. Hij maakt geenszins niet aannemelijk dat zijn geestelijke toestand hem ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde ongeloofwaardigheden onverkort blijven.

De e-mail van 13 augustus 2012, de e-mail van 10 november 2012 en de brief van de voetbalclub te Gent waar verzoeker nu bij speelt -waarin gesteld wordt dat de club "*geen klagen van zijn ingesteldheid en omgang met medespelers*" heeft-, die worden toegevoegd aan het verzoekschrift, vertonen een gesolliciteerd karakter en hebben geen bewijswaarde.

De Raad is van oordeel dat het gebruik van een vals stuk, met name het krantenbericht, de geloofwaardigheid van verzoeker ondermijnt.

Aan het relaas van verzoeker wordt derhalve geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De opmerkingen in het verzoekschrift dat "*schendingen van mensenrechten schering en inslag zijn in Nigeria, en dat men bij de politie dan ook niet noodzakelijk veilig is*" maken inderdaad niet aannemelijk dat er in het land van herkomst van verzoeker voor burgers sprake is van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE